

O duhovém zajíčkovi

Žila byla v dávných dobách v Bučovicích dívka jménem Malvína. Byla to překrásná holčička, živá a bystrá. Malvína měla velmi ráda barvy. Neměla ale žádnou oblíbenou. Její nejoblíbenější barva byla duhová.

Vždy, když něco kreslila, tak to bylo duhové. Její kamarádi jí říkali, že není normální, protože vždy, když měli za úkol něco namalovat, všichni to měli nějakou přirozenou barvou, jen Malvína to měla duhové. Potom vznikaly takové výtvary jako duhový pes, duhový slon, duhová kočka a tak podobně.

Malvínina učitelka si toho také všimla. Zavolala si rodiče do školy a o všem jim řekla. Rodiče se rozhodli, že dají Malvínu vyšetřit. Když to ale Malvíně oznámili, Malvína se urazila a řekla, že žádné vyšetření nepotřebuje, že je naprosto zdravá. Rodičům to ale nedalo spát, a tak se dohodli, že hned druhý den Malvínu i přes její protesty odvezou k doktorovi.

Maminka se ráno vzbudila, nachystala se a šla vzbudit Malvínu nahoru do jejího duhového pokojíčku. Otevřela dveře a polekala se. Malvína v pokoji nebyla. Maminka ihned utíkala za tatínkem a vše mu pověděla. Tatínek se také polekal. Oblékli se a okamžitě začali Malvínu hledat. Jenomže v té době byly Bučovice obrovské město. Rodiče ji hledali všude v okolí, takže dostat se na druhý konec Bučovic bez nějakého dopravního prostředku bylo nad lidské síly. Rodiče si řekli, že najít tak malou Malvínu v tak velkém městě není možné, a tak se s hlubokým zármutkem vrátili domů.

Malvína šla dlouhé dny a noci, než přišla k zámecké zahradě, ve které se rozhodla strávit noc. Tu noc ale velmi přšelo a byla ukrutná zima. Malvína se ukrývala pod malým keříčkem, ale ani ten ji před velkým deštěm neochránil. Malvína pomalu začínala cítit, jak jí mrznou ruce i nohy. Začala se modlit, aby tuhle noc přežila. Podívala se na oblohu plnou hvězd, když vtom se na ní začala objevovat překrásná duha. Malvíně se rozzářily oči. Začala si z radosti zpívat. Vtom ale duha zazářila přímo na Malvínu a proměnila ji na malého zajíčka.

Zajíček si vyhrabal noru a v ní se ubytoval. Rozhodl se, že v této zámecké zahradě zůstane napořád. Trávil zde dny a noci. V zámecké zahradě se měla konat slavnost. Když tam začaly přípravy, jedna dívka uviděla malého duhového zajíčka, jak pobíhá po zahradě. Ihned to utíkala říct rodičům. Zavedla je k zajíčkovi a ukázala jim ho. Když zajíčka pozorovali, zjistili, že to není jen tak

obyčejný zajíček. Když si smysleli jakékoliv přání, zajíček jim ho hned splnil. Rozhodli se, že zajíčka představí na té slavnosti.

Když začala slavnost, každý zajíčka obdivoval a něco si přál. Zajíček byl rád, že si ho lidé všímají a mají ho rádi. Nikdo ho neodsuzoval za to, že byl duhový, a to se mu líbilo ze všeho nejvíce. Až skončila slavnost, každý začal vyprávět, že zajíček je bučovický zázrak a že by mělo být na jeho počest něco postaveno.

A proto jeden obyčejný sál na zámku v Bučovicích vymalovali zaječími ilustracemi. Pojmenovali ho Zaječí sál. A jak dopadl malý duhový a k tomu kouzelný zajíček? Ten zůstal bydlet v zámecké zahradě. A když se někdy vypravíte do této zahrady, až bude na obloze duha, někde tam možná toho kouzelného duhového zajíčka, který plní lidem přání, najdete.